Kære delegerede - kære gæster.

Jeg vil indlede med at sige tak til alle jer, der gennem jeres daglige indsats har været medvirkende til den position, Dansk Folkeparti i dag indtager, ikke alene i Folketinget, men også i Europa-Parlamentet, i by- og amtsråd samt i de mange andre folkevalgte forsamlinger, hvor vi er med.

Velkommen til jer!

Samtidig vil jeg sige goddag og velkommen til Odense også til nye medlemmer, som for første gang er med på et årsmøde. Der er mange nye ansigter også denne gang - og det er altid en særlig glæde for mig at møde de nye DFere. Jeg håber, I vil gå herfra i morgen eftermiddag med et godt indtryk af Dansk Folkeparti. Dette er vort 9. årsmøde - og jeg kan i hvert fald sige, at de årsmøder, der er gået forud for dette, har været rigtig gode oplevelser.

Yderligere vil jeg sige velkommen til repræsentanter for andre Christiansborg-partier, til pressekorpset fra de skrevne og elektroniske medier - de mange journalister, pressefotografer og teknikere, som er på arbejde her i weekenden - og som jeg håber de delegerede vil tage godt imod.

-

Det er nu tre år siden, vi samledes til et årsmøde, der som følge af datoen, den 11. september 2001, endte med at stå i skyggen af den internationale terror.

Jeg tror, at de af jer, der var tilstede ved det årsmøde husker, hvordan vi - sammen med vore gæster fra USAs Ambassade - markerede vor forfærdelse over det, der var sket og viste vor medfølelse med ofrenes pårørende.

På årsmødet dengang gav et enigt Dansk Folkeparti - og efterfølgende stort set et enigt folketing opbakning til, at Danmark skulle være med i forreste række i kampen mod den internationale terror. En kamp, som for alvor begyndte i månederne derefter, og som vi nu står midt i. For Danmark var og er med helt i front såvel i Afghanistan som i Irak, og har dermed opnået den frie verdens respekt og anerkendelse for denne farlige, men nødvendige indsats.

"Jamen, er verden da blevet et sikrere sted at være?", lyder det sarkastiske spørgsmål ofte fra folk, som er modstandere af at gå til kamp mod den internationale terror, idet de henviser til andre frygtelige begivenheder som efterfølgende har fundet sted.

Og dertil må jeg svare: "Nej, verden er ikke blevet sikrere".

Men så bliver jeg samtidig nødt til at stille nogle modspørgsmål:

"Var verden da særlig sikker den *10.* september 2001?"...

- Nej, det viste sig jo med forfærdende tydelighed dagen efter, at det ikke forholdt sig sådan.

Man kunne også spørge:
"Blev verden et sikrere sted at være i efteråret 1939, da de allierede gik i krig mod Nazi-Tyskland?"

- Nej, selvfølgelig blev verden ikke mere sikker. Verden blev derimod de næste 6 år et særdeles usikkert sted at være. Til gengæld må man sige, at verden var blevet en hel del sikrere i sommeren 1945.

Min pointe er, at mange mennesker herhjemme er så utålmodige!

De forventer, at man på ganske få måneder kan rense ud efter et modbydeligt styre i Irak, som har holdt landet og folket i et jerngreb igennem en menneskealder.

De regner med, at befrielseshæren hurtigt lige rykker ind; indtager Baghdad, rykker ud igen, overlader styret til irakerne, som så ganske kort tid efter har fået indført et mønsterdemokrati.

Undskyld, jeg siger det: Men det er udtryk for en utrolig naivitet....!

Vi må holde op med at være naive.

Vi må indstille os på, at såfremt vi vil, at Danmark fortsat skal være med i forreste række i kampen mod den internationale terror - ja, så er det en kamp, der kommer til at tage meget lang tid, kommer til at koste rigtigt mange penge - og værst: kan komme til at koste dyrebare menneskeliv.

Det er den høje pris, vi må indstille os på og være villige til at betale.

Alternativet er at løbe væk og overlade risikoen til andre.

Jeg mener ikke, at Danmark skal løbe væk.

Jeg mener, at man skal stå fast på sine holdninger - *også* der, hvor holdningerne koster....!

Og hvis ikke vi skulle tage kampen op - hvordan havde man så ellers tænkt sig, at vi skulle reagere, når vi blev bedt om at forholde os til, at onde mennesker tager skolebørn som gidsler - og myrder dem? Eller hvis onde mennesker midt i myldretiden sprænger en overfyldt bus i stumper og stykker?

Ja, jeg kalder dem onde mennesker. For der *er* jo netop tale om gennemført onde mennesker.

De siger ganske vist, at de har en sag….

Men ingen sag kan retfærdiggøre mord på skolebørn.

Og ingen sag kan retfærdiggøre, at man med koldt blod sprænger en overfyldt bus i luften.

Igen og igen - senest i den russiske by Beslan - bliver det dokumenteret, at der ikke længere er tale om hvad man kunne kalde en "lokal terrorisme", som har en særlig "lokal baggrund".

Mere og mere bliver det tydeliggjort, at vi nu virkelig har at gøre med en global terrorisme.

Og at denne terrorisme har sine rødder i islamismen. Denne nye verdens-revolutionære bevægelse, som vi nu i den frie verden bliver nødt til at forholde os til - efter at vi stort set har fået gjort det af med nazismen og kommunismen.

Islamismen - den fundamentalistiske islam - har som andre totalitære "ismer" en vision på plads - et fuldt færdigt samfundssystem er bygget op. Marxismen havde "Det Kommunistiske Manifest", nazismen havde "Mein Kampf" og islamismen har "Sharia".

Selv om islamisterne af propaganda-hensyn henviser til det, de betegner som lokale uretfærdigheder, er de i virkeligheden helt uinteresseret i nationer og folkeslag.

Om der sprænges bomber i New York, i Jerusalem, i Beslan, i Kabul, i Madrid eller i København er terroristerne ligegyldigt. Bare der bliver ofret menneskeliv.

Endemålet er verdensomspændende Sharia.

Men på vejen mod dette mål ligger der en besværlig klippeblok, som skal fjernes.

Klippeblokken hedder den frie verden. Den demokratiske, civiliserede verden.... Det er den verden, man vil til livs.

Så er det op til os, om vi frivilligt flytter os, så de kan komme til. Det er op til os, om vi fremover vil være robotter, der skal kommanderes ud til parader for at marchere og juble over et eller andet sygt religiøst slogan - eller til ære for en eller anden mærkelig ayatollah.

Det er op til os, om vi samtidig vil sige farvel til filosofi, til digtning - til frie tanker, frie ytringer - til frihed og civilisation. Til tryghed. Til glæde.

Jeg ved hvor jeg står!.... Jeg tror, jeg ved, hvor I står!....

Mens vi altså glæder os over, at Danmark er helt i front i den frie verdens kamp mod terror, har vi samtidig også - i en betydeligt mindre målestok - en meget væsentlig opgave at løse herhjemme.

En talsmand for den russiske regering sagde i dagene efter tragedien i Beslan til Danmarks Radio, at man snart ikke vidste hvilken grænse der var den farligste for Rusland - den ned til Kaukasus eller den til EU.

Det var en meget bemærkelsesværdig udtalelse, som bør give anledning til selvransagelse herhjemme. Regeringstalsmanden uddybede nemlig sin udtalelse ved at sige, at arnestederne for terrorismen i dag i lige så høj grad lå i europæiske storbyer som i de muslimske randstater op mod Rusland.

Danmark kan desværre ikke melde hus forbi…

Vi ved at en række fanatiske totalitære, islamistiske bevægelser opererer mere eller mindre frit midt i vores hovedstad, København. Regeringen ved det også. Men gør i øvrigt ikke noget ved det.

Regeringen ved også at et stort antal børn hvert år sendes fra Danmark til genopdragelse i deres respektive hjemlande.

De stakkels børn, der sendes afsted til dette helvede er børn af forældre, der konsekvent vender civilisationen ryggen. Og således hårdnakket afviser enhver tanke om integration.

Børnene må for alt i verden ikke blive danske.

Børnene må ikke lære frihed at kende, de må ikke selv vælge deres ægtefælle, og for kvindernes vedkommende skal de lære lydighed og underdanighed overfor manden.

Den slags lærer man ikke i den danske folkeskole eller ved at omgås danskere. Og da forældrene er bange for, at de kommer til at snuse til frihed, deporterer de børnene til fangelejre - kaldet koranskoler - i muslimske lande, hvor islam bogstaveligt talt bliver tævet ind i dem.

Ifølge dagbladet B.T.s oplysninger befinder der sig til enhver tid omkring 5.000 danske indvandrerbørn i disse koran-fængsler, sendt af sted af deres forældre.

Disse forældre har med deres handlinger klart fortalt os, at de hader Danmark og ikke ønsker at være en del af vores frie civilisation. Vores svar må derfor være, at vi heller ikke har brug for dem.

Vores svar er, at de er u-velkomne, og at de saboterer integrationen for ordentlige indvandrere.

Vi taler selvfølgelig om en skærpelse af lovgivningen, men hvis vi ikke handler, bliver integrationen en umulighed. Hvis vi lader stå til, vil vi stå med en generation af farlige unge, og det ønsker vi ikke....!

Dansk Folkeparti ser frem til at nu at komme i gang med at få Finanslov 2005 i hus. Vi ser gerne at flere partier engagerer sig, men vil eksempelvis Socialdemokraterne eller De Radikale fortsat surmule – så dem om det..!

Jeg vil faktisk blive meget overrasket, hvis ikke den endelige finanslovsaftale igen ender med at blive en sag mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Gennem de seneste tre år har vi haft et udmærket samarbejde med regeringen.

Vi har lavet talrige politiske aftaler, og vort samarbejde med Venstre og De Konservative har medført en høj grad af politisk stabilitet og skabt muligheden for en sund økonomisk udvikling. Der er vedtaget skattelettelser og skattestoppet er fastholdt, og det bliver det også fremover.

Vi har dog sagt til regeringen, at vi i god tid inden det næste valg skal have lagt på plads, hvordan vi kan sikre, at skattestoppet i højere grad kommer de lavest lønnede til gode. Nu imødeser vi så disse forhandlinger, som vi forventer ender med et godt resultat.

Lykketoft og Jelved – som har lanceret sig selv som det nye, forfriskende makkerpar i dansk politik…! har jo også nu pludselig fundet ud af, at danskerne faktisk er ganske glade for og trygge ved at skatterne ikke længere som en naturlov - stiger.

Og selvom de altså nu i tre år har skummet af raseri over skattestoppet, har dette forfriskende par sørme også lanceret et skattestop!

Nåh, nej, for resten – hos dem hedder det et *skatteloft*….

Desværre får de ikke forklaret, hvor højt der så er til loftet….! Men såvel Socialdemokraterne som De Radikale praler jo i andre sammenhænge ustandselig over, hvor højt til loftet der er i deres ideal-samfund – så mon ikke skatteyderne kan vente sig lidt af hvert, hvis de to brandbeskattere igen får magt som de har agt. Vi bør vist alle sammen her kunne huske, hvordan det foregik sidst, de to havde magten i Danmark….!

Der er ikke skygge af tvivl om, at hvis Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre kommer til magten herhjemme igen, så stiger skatterne.....!

Vi bør vist alle sammen her kunne huske, hvordan det foregik sidst de to havde magten i Danmark.... Og vi bør være blevet kloge af skade:

Derfor: Gå aldrig tilbage til en fuser.....!

-

Hvad angår den kommende finanslov, som altså igen bliver til i et tæt samarbejde mellem Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, skal vi igen sørge for at skabe en bedre offentlig sektor – at få mere for pengene om man vil – og på samme tid sørge for tryghed hos skatteborgerne.

Dansk Folkeparti går til forhandlingerne med det formål, at der på en række afgrænsede områder sættes ind, så det reelt gør en forskel. Vi har konkret peget på fire områder:

Sundheden - de ældre - retsområdet og udlændingeområdet.

Sundheden først: Vi vil have fuldstændig status på, hvordan det går med bekæmpelse af ventelisterne til sygehusene. Herunder at få styr på, hvilke patientgrupper, der skal gøres en særlig indsats for. Regeringen har sat et beløb af til ventelisteproblemerne. Dansk Folkeparti siger, at det ikke er nær nok – der skal en mindst en halv milliard kroner mere til.

Vi har afsat 210 millioner kroner til en indsats for de medicinske patienter, som har været tilsidesat. Disse patienter har ikke haft den tilstrækkelige bevågenhed. Det skal der være nu.

I den nye kommunale struktur får kommunerne ansvaret for forebyggelse, pleje og genoptræning. Dette vil i praksis kunne ske via sundhedscentre, som kan samle de centrale tilbud og gøre det nemmere for os borgere at komme til disse tilbud.

Vi vil forlange, at staten sammen med kommunerne sætter gang i udbygningen af sundhedscentre, og at de fornødne midler afsættes. Specielt er behovet for sundhedscentre stort dér, hvor der er sket lukninger af sygehuse.

Hospicer går det også alt alt for langsomt med! Dansk Folkeparti har sørget for de nødvendige midler, men pengene er lagt i mølpose rundt om i amterne.

Det vil vi ikke længere se på, så nu ønsker vi, at staten overtager ansvaret for hele hospice-området, således der sikres tilstrækkelige pladser i alle dele af landet.

Psykiatrien er endnu et væsentligt område inden for sundhedssektoren, der har behov for en styrkelse. Både når det gælder flere pladser til psykiatriske patienter og distriktspsykiatrien, men også målrettet i forhold til en øget indsats overfor børn i behandling.

Så er der de ældre: Dansk Folkepartis hjertebarn. Mit hjertebarn!

Lad mig begynde med at sige, at der takket være et vedholdende pres fra os, er sket en masse på området. Da vi kom til, har vi fået udbygget ældreydelsen, så den nu gives til 170.000 pensionister. Heraf får 150.000 den fulde ydelse på 5.100 kr. før skat. Før forårspakken fik alene 44.000 pensionister den fulde ydelse.

I løbet af få år er ældreydelsen således blevet en reel håndsrækning til vore ældre medborgere, som har mindst. Det er ikke lang tid siden, at ingen regnede med, at ydelsen ville blive permanent, hvad den altså nu er blevet.

Men Dansk Folkeparti ønsker at komme endnu videre:

Vi vil have ældreydelsen hævet, så den i løbet af højest tre-fire år beløber sig til 2 milliarder kroner på statens budget.

Forhøjelsen kan ske i forhold til den enkelte pensionist på to måder:

For det første skal den likvide formue, man må have på ca. 54.000 kr. hæves. Det er kun rimeligt, at man må have lidt at stå imod med, uden at man af den grund fuldstændig mister retten til ældreydelse.

For det andet skal beløbet, man kan modtage hæves. Det er nu på 5.100 kr. og dermed et meget beskedent tilskud til de pensionister, som økonomisk har mindst. Skal ydelsen for alvor gøre en forskel, skal beløbet op – og her taler vi altså om store beløb...!

-

Til retsområdet:

Vi er med i en flerårsaftale om politi og retsvæsen. Disse aftaler har til hensigt at sikre flere politibetjente og flere fængselspladser. Der har i år været forhandlet tillæg til aftalen om flere fængselspladser for at sikre, at dømte hurtigere kommer til afsoning.

Jeg finder det uholdbart, at der er ventelister for at komme til afsoning. Forhandlingerne om finansloven skal derfor bruges til at lave status på udbygningen af fængselspladser. Der skal yderligere midler til – omkring 200 millioner kroner, og dem vil vi sikre.

I øvrigt forstår jeg ikke, at landets konservative justitsminister ikke for længst har støttet Dansk Folkeparti i at nedsætte den kriminelle lavalder....!

Samtidig vil det være yderst fornuftigt, hvis man indfører en minimumsstraf for vold og voldtægt...!

-

Og så endelig til udlændingeområdet, som jeg jo allerede har har berørt.

Men inden jeg går over til, hvad vi forventer og forlanger af regeringen, synes jeg egentlig det vil være på sin plads lige at foretage en lille status på dette område efter tre år, hvor Dansk Folkeparti har været toneangivende i landets udlændingepolitik.

Vi mennesker har jo generelt en meget dårlig hukommelse....

Vi har en meget sympatisk evne til kun at tælle de lyse timer.

Det er altså ikke fordi jeg vil være lyseslukker eller humør-ødelægger, at jeg nu alligevel tillader mig at grave lidt i hvordan det var i Danmark for bare tre år siden....

Tre år, som vi nu alle synes er forfærdelig langt væk, og som vi helst vil glemme.

Først og fremmest vil jeg give et lille fif: Lige her uden for salen i Årsmøde-Butikken ligger der en bog til salg. Bogen, som er kommet i flere oplag, hedder ”Danmarks fremtid”. Det er ikke så mange eksemplarer, der er tilbage, og den er vist allerede ved at blive lidt antikvarisk.... Eller rettere: Den er blevet ”samtidshistorisk”.

Dansk Folkeparti udgav bogen i april måned 2001 – altså 7 måneder før det folketingsvalg, der som bekendt skabte en helt ny politisk situation i landet.

Bogen, som først og fremmest var en sammenfatning af historik, tal og statistikker omkring udlændingeområdet, starter med en ”situationsberetning”: Hvordan er det lige nu i Danmark på dette vitale område.

Det er mærkeligt igen at sidde og blade bogen igennem og tænke tre år tilbage i tiden!

For jeg er jo ikke et hak bedre end andre: Jeg tæller også helst kun de lyse timer – så også jeg har været god til at fortrænge....

En statistik fortalte bl.a. disse sigende tal:
I 1998 ankom 15.769 asylansøgere og familiesammenførte.
I 1999 ankom 16.514.
I 2000 ankom 22.591

Enhver kunne se, hvor det ville ende, hvis den udvikling fortsatte.

Og ingen kunne på daværende tidspunkt se noget lys i mørket.

Vi, der kom med forslag, fik hele tiden at vide, at der intet var at gøre:
Internationale overenskomster umuliggjorde en stramning af udlændingelovene.

Hvad enten det danske folk ville det eller ej, var der intet at gøre:
Danmark ville blive multietnisk om vi mukkede eller ej.
Det bedste, vi kunne gøre var at række hænderne i vejret og overgive os.

Bogen sluttede med denne fyndige opsang:

Lad ikke Danmark blive løbet over ende! Lad os sammen standse op og få et pusterum. Det er forståeligt, at mange danskere bebrejder politikerne den udvikling, der foregår på udlændingeområdet. Men alligevel ligger det overordnede ansvar ikke hos politikerne, men hos folket. Ønsker det danske folk andre ved roret, må man markere dette ved folketingsvalget. Vi har folkestyre her til lands, og dermed er det ene og alene det danske folk, der bestemmer, hvem der skal styre udviklingen."

Tankevækkende at genlæse den sætning i en bog, som kun er tre år gammel – og alligevel antikvarisk!

Og glædeligt efterfølgende at konstatere, at folket i november 2001 endelig holdt op med at lytte til de politikere, profeter og eksperter, som sagde, at en dansk fremtid i Danmark desværre ikke kunne lade sig gøre....

Jeg vil ikke her begynde en opremsning af alle de positive ting, der er sket på udlændingeområdet i tre år. Kig selv i statistikkerne, hvis I skulle få lyst. Det er opmuntrende tal.

For hvor er der dog blevet strammet op!

Hvor er der dog skabt en ny glæde og optimisme i Danmark, som nu endelig er blevet et foregangsland i Europa!

Og hvor har vi dog i Dansk Folkeparti egentlig lagt op til *et frisk pust over landet*....!

-

Det bør måske i sandhedens interesse her nævnes, at da Venstre og Konservative gik ind i valgkampen op til november-valget i 2001 var det med det erklærede formål at danne en firkløverregering, bestående af Venstre, Konservative, De Kristelige og Centrumdemokraterne.

Hvordan mon det var gået....???

Hvordan mon Anders Fogh Rasmussen og Bendt Bendtsen havde forestillet sig at udlændingepolitikken havde set ud med Arne Melchior som integrationsminister, Jann Sjursen som bistandsminister og Mimi Jakobsen som udenrigsminister??

Mon vi havde haft en 24-års regel, som i den grad har standset tvangsægteskaber og familiesammenføringer – eller hvad med tilknytningskravet, den lavere starthjælp eller at grænsen for permanent opholdstilladelse nu er sat op til 7 år i stedet for 3.

Alle de ting, der har haft gode virkninger.

Tror man, at alt dette var blevet til uden os...?

Også her kan man i en stille stund glæde sig over, at det danske folk ikke er sådan at fuppe....!

Men som nævnt hviler vi ikke på laurbærrene med hensyn til udlændingepolitikken. Vi har stadig ting, der skal udrettes. Og der er vi så tilbage ved tålmodigheden igen. For man ændrer ikke bare lige på tre år en katastrofal udlændingepolitik, der har mere end 20 år på bagen.

Men vi har et par idéer, som vi nu skal have ordnet med regeringen.

Først og fremmest er det nu for alvor tiden, at der kommer gang i hjemsendelserne...!.

Ja, vi vil ikke forhandle om næste finanslov uden at vi har en klar aftale med regeringen om at der nu kommer skred i tingene. Og herfra Årsmødet kan vi give Bertel Haarder denne meddelelse:

Hr. integrationsminister: Du har været alt for god til at snakke og snakke uden at gøre noget ved sagerne. – Nu må der ske noget...!

Vi skal have pillet bistanden fra de lande, som lægger hindringer i vejen for at deres egne borgere kan rejse hjem. Det havde vi faktisk aftalt med regeringen, men jeg har endnu ikke hørt ét eneste eksempel på et land, som har fået skåret i sin bistand fra Danmark, selvom der her i landet er afviste asylsøgere fra de lande, som modtager bistand.

Vi skal have oprettet asylansøgningscentre så tæt på de lande, som der kommer asylansøgere fra som muligt – måske skulle vi lave dem i samarbejde med andre fornuftige lande som England og Holland.

De fortsatte besparelser som sker på de hjemlige udgifter i forbindelse med en fortsat stram udlændingepolitik, vil Dansk Folkeparti se positivt på kan anvendes på lokale asylansøgningscentre.

-

Debatten om Tyrkiets medlemskab af EU er igen blusset op.

I Dansk Folkeparti har vi hele tiden ment, at den danske befolkning burde spørges ved en folkeafstemning om dette emne - og vi har netop fremsat beslutningsforslag om det i Folketinget.

Vi har også - som det eneste parti herhjemme - meldt klart ud, at vi ikke ønsker Tyrkiet som EU-medlem. Hverken nu - eller nogensinde.... Alle andre vrider og vender sig, når talen kommer om Tyrkiet. Ikke alene herhjemme, men så sandelig også i de andre EU-lande.

Dybest set ved alle, at et enormt muslimsk land - som om få år ville blive EUs mest folkerige nation - jo ikke på nogen måder ville kunne tilpasses Den Europæiske Union. Og dybest set ved alle, at årsagen til at det ikke går, alene af den grund, at landet netop er muslimsk. Sådan noget tør ingen - i hvert fald ikke i fuld offentlighed - sige direkte.

Det er derfor, man nu vrider og vender og snor sig - og forsøger med en hel masse andre mere eller mindre dårlige forklaringer!

Man henviser til overgrebene mod kurderne. Man henviser til København-Kriterierne, som igen henviser til Menneskerettighederne. Og når tyrkerne så beredvilligt tilpasser lovgivningen, finder man ud af, at man nok ikke alligevel implementerer den.... En masse dårlige undskyldninger for det væsentlige!

Og det væsentlige er altså, at Tyrkiet er muslimsk, og derfor aldrig vil kunne indgå et forpligtende samarbejde med et kristent EU, som er ved at udvikle fælles regelsæt, åbne grænser og en fri bevægelighed.

Det moderne Tyrkiet bliver i dag holdt på plads af en snæver autoritær elite bestående af embedsmænd og politikere, som ved hjælp af militæret holder de islamiske kræfter i ave. I Tyrkiet har der derfor aldrig været demokrati i vestlig forstand - et demokrati ville ironisk nok faktisk kunne afskaffe demokratiet... I skikkelse af et islamisk præstestyre som det iranske. Man tør slet ikke lade demokratiet udfolde sig frit, og derfor er og bliver Tyrkiet et skin-demokrati.

Jeg har intet imod - ja, jeg er faktisk tilhænger af, at EU hurtigst muligt får lavet gode samhandelsaftaler med Tyrkiet. Men jeg mener, at vi - ikke mindst af hensyn til tyrkerne - én gang for alle bør fortælle dem, at et EU-medlemskab - det kan de godt glemme....!

-

Netop EU bliver et meget stort emne i den politiske debat i de næste mange måneder. Før eller senere – jeg formoder det bliver i 2006 – kommer vi til at stemme om EU-Forfatningen, og det bliver en meget afgørende afstemning for Danmark og for danskerne.

Og i denne væsentlige debat får Dansk Folkeparti en nøgleposition. Dansk Folkeparti er efterhånden ved at være det eneste parti herhjemme, som meget utvetydigt tager Danmarks Grundlovs parti mod den nye EU-Forfatning.

Som Dansk Folkeparti har en nøglerolle herhjemme, så får Danmark en nøglerolle i den europæiske debat op til afstemningerne omkring EU-Forfatningen. Fra EU-føderalisternes side forsøges derfor som sædvanligt med forskelligt lokkemad for at få danskerne til at hoppe med på togvognen, som i disse år kører i rasende fart – men som ingen aner hvor ender.

Der påstås at være demokrati i EU - men magten udøves af en tillukket, ikke-folkevalgt kommissions-elite.Det hævdes, at der er orden i regnskaberne i EU - men meget er præget af svindel, korruption og nepotisme. Der tolkes på alle tænkelige sprog - men ordrerne udstedes kun på tysk og fransk. Det påstås, at også små lande har noget at skulle have sagt.

Virkeligheden kender vi kun alt for godt. Det siges, at vi har veto-ret, men Gud nåde og trøste det land, der bruger den. Det siges, at man bekæmper grænseoverskridende kriminalitet - men har i virkeligheden givet op overfor grænseoverskridende kriminalitet. Ikke mindst fordi der ikke er nogen grænser mere!

Der er i hvert fald ingen grænser for hvor meget der fordrejes på varedeklarationen for at få solgt den fordærvede vare inden i.

Vores egen Mogens Camre har i gennem fem gode år gjort sit yderste for at afdække hele dette utrolige cirkus. Har har med stor dygtighed været i stand til overfor den danske offentlighed at udrede de ofte meget komplicerede og meget uigennemsigtige forhold, der kendetegner Strasbourg og Bruxelles.

Mogens Camre har med sin store indsigt og gennemslagskraft skabt respekt om Dansk Folkeparti - og han har været den ægte danske stemme i parlamentet. Og derfor glædede det mig meget, at han igen fik danskernes opbakning i juni.

Heldigvis lader det i øvrigt til, at danskerne med mange års erfaring i EU-folkeafstemninger efterhånden har fået god forståelse for, at der er vældig stor forskel på, hvad EU giver sig ud for at være - og hvad EU i virkeligheden er !

Det er også i denne sag vældig rart at vide, at det danske folk ikke sådan lader sig blæse omkuld – at vi har vores sunde fornuft i behold, og at vi har hjertet på rette sted...!

-

Der tales for tiden meget på Christiansborg om folketingsvalget. Hvornår kommer det? Den diskussion popper af og til op derinde på "Borgen" – og det er jo en diskussion, der er af stor interesse ikke alene for politikerne, men måske endnu mere for *journalisterne* på Christiansborg.

Her i dette forum, hvor en del folketingsmedlemmer og folketingskandidater befinder sig, og hvor vi i øvrigt allesammen lever med i politik og har interesse for politik i al almindelighed, er spørgsmålet om hvornår statsministeren kan finde på at udskrive folketingsvalg – også en vældig spændende diskussion.

Vælgerne, tror jeg, er derimod mindre optaget af sagen....

Ikke fordi vælgerne herhjemme ikke møder frem, når der er folketingsvalg, for de gør mere end 90 procent af dem, og ikke fordi vælgerne ikke synes det er spændende og lever med, når først valgkampen er i gang – for det gør de heldigvis.

Vælgerne ved, at Grundloven siger, at der skal være valg hvert fjerde år – og at der derfor senest i efteråret 2005 skal afholdes et valg. Meget mere kan vi heller ikke vide.

Jeg tror vælgerne efterhånden har gennemskuet, at det på rigtigt mange områder går vældig godt i Danmark – at vi er på den rette kurs, og at den nærmeste politiske fremtid også ser fornuftig ud:

Den kommende finanslov ser ud til at kunne blive vedtaget sammen med Dansk Folkeparti uden de store sværdslag. Vi har forlangt nogle justeringer og vi har et par væsentlige krav specielt på udlændingeområdet, som vi vil have igennem, men med den sædvanlige forhandlingsvilje hos regeringen, burde det ikke afstedkomme problemer.

Forsvarsforliget er på plads - og skatterne er nu – dags dato, den 18. september 2004! – ikke steget i 1.027 dage... !!

Lad mig lige gentage: 1.027 dage...!!

- Og endelig er den kommende kommunale struktur sat på skinner.

Det, der i starten lige efter forliget mellem Dansk Folkeparti og regeringen gav lidt murren rundt om – særlig blandt Venstres og Socialdemokratiets tillidsfolk -, er nu ved at falde på plads til alles bedste: Kommunerne rundt om er ved at finde hinanden i nogle fornuftige ægteskaber, og om nogle måneder skulle det meste være faldet i hak.

Strukturreformen betyder i øvrigt, at mere end 100 lovforslag skal vedtages, og hvis det hele skal gå i et rimeligt normalt tempo, vil det ikke være muligt at få dem igennem Folketinget før tidligst i april-maj måned.

Så alt i alt er det nok ikke lige et folketingsvalg, der synes at ligge lige for.

Dermed være ikke sagt, at vi i Dansk Folkeparti ligger på den lade side. For vi er – stort set – klar til valg med alt hvad det indebærer.

De kan bare komme an allesammen!

Vi er klar – hvad enten valget bliver udskrevet i morgen tidlig, om en uge - eller om 12 måneder....!

Ja, faktisk tror jeg, at vi er kommet en del længere i valgforberedelserne end andre partier. Vi har vores folketingskandidater klar, og det har i den forbindelse glædet mig at konstatere, at mange af vore folketingskandidater er i fuld gang med at profilere sig selv og dermed Dansk Folkeparti i deres respektive områder.

Der hersker generelt en god ånd og en god forståelse kandidaterne imellem. Alle, tror jeg, har forstået vigtigheden af at politik er et hold-spil, hvor vi alle hver for sig – hver fra vor station og vort udgangspunkt, hver med vore kvaliteter – medvirker til at føre Dansk Folkeparti frem.

Selvom jeg altså trygt overlader til statsministeren at finde valgdatoen – og efterfølgende trygt overlader til vælgerne at finde Folketingets rigtige sammensætning, så tror jeg, at dette årsmøde bliver det det sidste inden næste folketingsvalg.

Når vi mødes igen her om et år for at fejre Dansk Folkepartis 10 års Jubilæum – til en fest, der – det kan jeg vist godt afsløre - kommer til at sige Spar-2 til alt, hvad vi har prøvet før, bliver det samtidig en fest, hvor vi forhåbentlig kan fejre endnu et godt valgresultat for det parti, vi alle her holder så meget af.....!

-

Som nævnt spekuleres der meget på politiske kombinationer og mulige konstellationer ovenpå det næste folketingsvalg. Hver dag bringer medierne forskellige historier: nu vil SF ikke være med til at støtte De Radikale, nu vil De Radikale ikke støtte Lykketoft – så frier Lykketoft pludselig til De

Konservative. Så hører vi i øresneglen, at De Kristelige muligvis - vistnok - ikke vil støtte Lykketoft....

... Ja, underholdende – dét er det i hvertfald...!

Jeg vil ikke her bidrage til konstellationsproblemerne. Kun kort konstatere, at såfremt Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative efter valget igen får flertallet – så fortsætter det fornuftige samarbejde mellem de tre partier. Og det vil bestemt være til landets fordel.

Med andre konstellationer, vil der være andre muligheder. Hvad angår Dansk Folkeparti vil vi – uanset hvad der sker - fortsat have som vort første opgave og vort mål at sikre den størst mulige indflydelse. Om det sker som decideret oppositionsparti, om det sker som oppositionsparti og støtteparti for en regering i et tæt samarbejde med en række partier - eller om det sker som medlem af en regering, vil fremtiden vise.

Kun kan I være helt sikre på, at Dansk Folkeparti under min ledelse aldrig – som andre for tiden benytter sig af - vil løbe væk for at surmule.

Vi vil fortsat søge byrden, søge indflydelsen, søge ansvaret....!

-

Nogle skolelærere har det med at sætte partierne op på en lang streg – sådan højre/venstre. Det hedder vist anskueligheds-undervisning, og det skal gøre det lettere for eleverne at forstå, hvordan Christiansborg er skruet sammen. Helt derude til venstre ligger Enhedslisten – og helt derude til højre ligger Dansk Folkeparti – og så ligger de andre sådan spredt ind imellem...

Jeg går meget ind for anskuelighedsundervisning – det er altid rart at få ting billedliggjort. Men skolelærer-linjen holder altså ikke vand mere – den moderne virkelighed har overhalet skolelærer-linjen. Det gælder ikke mindst når det drejer sig om Dansk Folkeparti.

På en lang række væsentlige områder er Dansk Folkeparti et midtersøgende parti, som uden store problemer vil kunne forhandle fornuftige aftaler på plads med en stribe af Folketingets partier. Det har de seneste tre år jo også vist: Det er et væld af politiske aftaler og forlig, Dansk Folkeparti er blevet en del af siden valget i november 2001. Nogle meget store som finanslovene, forsvarsforliget og forliget om den kommunale struktur – andre mindre.

Men langt de fleste af dem er blevet til i et samarbejde med mange partier.

Dansk Folkeparti er som midtsøgende parti rede til at dette samarbejde fortsætter.

-

Ingen kan spå om, hvad det kommende år på Christiansborg vil bringe.

Men man har - set i lyset af, hvad vi allerede har oplevet af mærkelige ting de første måneder efter valget - lov til at formode, at der vil komme flere eksempler på, at de tidligere ledere i dette land vil sætte sig hen i en krog og flæbe, fordi de ikke længere har magten.

Som sagt vil Dansk Folkeparti gerne medvirke til samarbejde i det danske parlament, men langt vigtigere for os er det at få så meget af vor politik gennemført som overhovedet muligt. Det var det, vi lovede vore vælgere.

Og i dén henseende vil vi være "kyniske", som jeg bl.a. har hørt det beskrevet af vore modstandere - og vi vil ingen fine fornemmelser have. Heller ikke i forhold til, hvem vi samarbejder med om at få det gennemført.

-

Jeg ved, at alle her forstår, at der fortsat ligger et meget stort ansvar netop på vore skuldre – på Dansk Folkepartis skulder.

Vi har fortsat den kæmpe-opgave, der hedder at være dem, der bevarer vort danske folk og vort danske fædreland.

Kun få andre gør det efterhånden.

Det er en opgave, vi lige fra partiets start for snart 10 år siden har løftet med glæde, for det er ikke en tyngende opgave, men en dejlig opgave....! En livsbekræftende opgave.! En glad opgave....!

Som der står på plakaterne og i annoncerne rundt om -- har vi sat Danmark på den rette kurs.

Vi har modet, vi har viljen og vi har kræfterne til at gøre den nødvendige indsats.

Og lad os så gå herfra med viljen til at få skabt *et "frisk pust over landet"*.....

Godt årsmøde til os alle!

##